

Lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau...

Contents

Lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau...	1
1. Chương 01-02	1
2. Chương 03-04	5
3. Chương 05-06	8
4. Chương 07-08	12
5. Chương 09-10	15
6. Chương End	18

Lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau...

Giới thiệu

Anh ta lái xe đâm vào tôi khiến tôi lộn nhào...Tôi bò dậy dùng gót giày đập cho xe anh ta lồm xồm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lan-dau-tien-chung-toi-gap-nhau>

1. Chương 01-02

Phần 1.

Anh ta lái xe đâm vào tôi khiến tôi lộn nhào...

Tôi bò dậy dùng gót giày đập cho xe anh ta lồm xồm...

Anh ta mắng tôi qua đường không có chút đạo đức công cộng nào.

Tôi mắng anh ta lái xe nhanh vậy để vội đi ăn cứt chó à...

Tôi đập xe anh ta, anh ta mắng tôi đánh đá! Tôi mắng anh ta là tội phạm giết người.

Sau đó cả hai tức giận đường ai nấy đi.

Năm đó tôi 26, anh ta 32.

Sau đó anh ta nói, lúc đó anh ta sợ toát cả mồ hôi tay nhưng khi thấy tôi lồm cồm bò dậy như chú cá chép, trong lòng đã cảm thấy yên tâm một nửa, thấy tôi mở miệng mắng người là chắc chắn tôi không sao rồi.

Lúc đó tôi vội tới trạm xe đường dài, đi công tác để làm nghiệp vụ. Tôi lao hẳn ra làn đường ô tô để bắt taxi đi. Tóc xõa tung bay, áo kẻ caro, quần bò, quần áo nghiêm túc còn để trong balo, gặp khách hàng mới có thể mặc. Mông tôi bị đâm sầm vào khiến nó sưng tưng, nửa tháng sau mới tiêu tan.

Mỗi lần bôi dầu hồng hoa, tôi đều lẩm bẩm: Cái tên chết tiệt, nếu không phải bà đây đang vội thì làm sao tha cho mày tiếp tục sinh tồn chứ... có giở thì lần sau xem bà giải quyết mày thế nào...lái máy kéo tới để chết... hiếp xong rồi giết, hiếp xong rồi giết, giết xong rồi hiếp...

Không ngờ, ngày này lại đến thực rồi.

Một tháng sau khi vết sưng bầm của tôi tiêu tan, những lời nguyên độc địa của tôi cuối cùng đã ứng nghiệm. Lúc đó tôi làm việc ở một công ty kế hoạch hội nghị triển lãm, phụ trách nghiệp vụ. Công ty nhận thiết kế và bố trí sân khấu triển lãm cho mấy công ty khác, trong đó có công ty của anh ta.

Anh ta là CFO* của công ty đó.

Một ngày trước khi hội nghị triển lãm diễn ra, anh ta và vài lãnh đạo khác tới nghiệm thu sân khấu triển lãm, tôi phụ trách đón tiếp. Chúng tôi lại gặp nhau rồi. Cũng may anh ta không phải là lãnh đạo chủ động bắt chuyện với tôi vì thế cơ bản là chúng tôi không nói gì cả.

Thế nhưng sự không tin tưởng tỏa ra từ ánh mắt anh ta khiến tôi điên tiết, dường như anh ta đang nói, có phải là bất cứ loại người gì khoác lên người bộ quần áo công sở, vấn cao tóc đều có thể được gọi là giới công chức.

Tôi cố gắng thể hiện một cách chuyên nghiệp, cả kế hoạch vô cùng tuyệt vời, thêm phần giới thiệu và giải thích của tôi nữa khiến COO* của bọn họ vô cùng hài lòng, buổi trưa còn mời tôi ăn cơm, tôi lịch sự từ chối.

Sắp ra tới ngoài cửa thì tôi nghe thấy anh ta gọi tôi, thế nhưng lại không biết tên tôi, lại sợ người khác nghe thấy nên anh ta lí nhí gọi: “Ê, cô gì ơi”. Ôi cái cảnh tượng này thật vô cùng xấu hổ, tôi bước nhanh hơn, vội như không nghe thấy, chuẩn đẹp.

Trở về tôi liền trao công việc này cho đồng nghiệp làm. Tôi cũng cảm thấy ngạc nhiên, tại sao thấy anh ta tôi lại sợ nhỉ? Đúng là gặp ma, rõ ràng là anh ta gây chuyện rồi bỏ đi, đâu phải là tôi. Dù sao tôi cũng không thích trải qua tình huống xấu hổ thế này.

Anh ta cũng không chủ động liên hệ với tôi nữa. Sau này tôi biết trong quãng thời gian ấy anh ta đã từ chức và nhảy công ty khác rồi.

Mùa đông tới, thời tiết rất lạnh, tôi đi tham dự đám cưới của một người bạn. Chúng tôi lại gặp nhau. Lúc đó tôi không hề nhìn thấy anh ta.

Cô dâu chú rể là một đôi theo đạo cơ đốc giáo, vì thế hôn lễ được tổ chức theo nghi thức cơ đốc giáo.

Có một vị mục sư giảng đạo, giảng một đoạn chân lý về tình yêu và hôn nhân, sau đó cô dâu chú rể tuyên thệ, mục sư bảo chú rể nói, cho dù em khỏe mạnh, giàu nghèo, dịu dàng đáng yêu hay đánh đá chua ngoa, anh sẽ luôn yêu em, tôn trọng em, giữ gìn em, em mãi mãi là vợ anh.

Tôi nghe xong những câu này chợt nhớ lại vài mối tình ngắn ngủi của mình, thêm nữa là mùa đông lạnh lẽo, tôi chẳng ra làm sao lại bật khóc, thu hút sự chú ý của không ít khách khứa, trong đó có anh ta.

Sau này tôi cảm thấy vô cùng hối hận, nhìn tôi chẳng khác gì hình tượng của một oán phụ, lại còn khóc lóc nước mắt nước mũi trong đám cưới của người ta, những người không biết còn nghĩ rằng tôi và chú rể có chuyện với nhau nữa.

Vì thế sau khi các nghi thức kết thúc, buổi tiệc bắt đầu, hội trường hỗn loạn, tôi nhắm thẳng cửa và chuẩn. Vừa ra ngoài khách sạn, gió to, đang định bắt xe, nước mắt sắp đóng băng lại trên mặt.

Một chiếc xe dừng lại ngay trước mặt tôi, anh ta mở cửa xe rồi lịch sự đưa tay mời tôi lên xe. Lúc đó tôi cảm thấy bản thân mình vô cùng thảm hại, lại lạnh nữa, mặc dù cảm thấy ngạc nhiên lắm nhưng mà thôi, chẳng nghĩ nhiều, cúi đầu leo lên xe của anh ta.

Anh ta khởi động xe, không nói gì cả, lặng lẽ đưa cho tôi hộp khăn giấy, tôi bắt đầu lau mặt, vừa lau một cái thì rụng mất một bên mi giả, tôi không biết phải làm thế nào, cầm cái mi giả lên, nghĩ xem nên tháo nốt bên kia xuống hay dán bên này lên... hay cứ để thế này.

....

=====

Chú thích

*CFO: Chief Financial Officer, tổng giám đốc tài chính

COO Chief Operating Officer tổng giám kinh doanh

Phần hai.

Anh ta ngoảnh sang nhìn tôi, bụm miệng rồi cũng bật cười, nói: “Nếu cô còn khóc chắc sẽ khóc rụng cả ngũ quan mất. Có phải cô là người đẹp dao kéo trong truyền thuyết không thể”.

Tôi nghe phát tức, vốn đã thê thảm lắm rồi, lại còn phải chịu đựng sự cười nhạo của tên tội phạm giết người này, tôi nói, tôi muốn xuống xe. Anh ta vội vàng xin lỗi, nói là chỉ muốn làm tôi vui lên một chút thôi.

Anh ta dừng xe trên con đường nhỏ ven biển, gió ngoài thổi vào âm âm nhưng trong xe vừa ấm áp lại yên tĩnh. Còn có tiếng nhạc êm ái nữa, nói thực là tôi cũng chẳng muốn tức giận làm gì nên cũng ngồi im lặng.

Một lát sau, anh ta hỏi: “Bạn trai cô đâu?”.

Tôi nói không có.

Anh ta hỏi: “Không phải là chú rể đấy chứ?”.

Cái gì với cái gì thế này, tôi lập tức đá cửa xe định ra ngoài.

Anh ta vội kéo tôi lại, luôn miệng xin lỗi.

Thực ra tôi không tức anh ta, chỉ là cảm thấy vô cùng xấu hổ. Đúng là có một lũ ngu ngốc như thế này thật.

Tôi nói: “Vì tôi cảm thấy tình yêu chân thành thực sự rất xúc động”.

Tôi nhìn ra biển lớn mênh mông và mờ mịt ngoài cửa sổ và nói, không phải mỗi người đều hạnh phúc có thể tìm thấy người mình yêu.

Anh ta không nói gì cả.

Tôi quay lại nhìn anh ta.

Vừa ngoảnh sang thì thấy gương mặt to bự chình ình ngay trước mặt tôi, tôi sợ hãi muốn trốn, đầu đập ngay vào cửa xe. Anh ta vội ôm lấy đầu tôi và xoa cho tôi.

Tôi nói: “Anh lại gần thế này làm gì, định dọa chết tôi à?”.

Anh ta nâng mặt tôi lên và nói: “Nếu gần hơn nữa thì sao?”.

Sau đó, anh ta HÔN tôi!

Đây là nụ hôn đầu của tôi, chỉ có mình tôi biết. Tôi muốn dành cho chồng tôi. Bây giờ xong rồi.

Tôi tròn tròn mắt, bất động, nhìn anh ta mút môi tôi.

Tôi thực sự nghĩ rằng anh ta muốn cưỡng bức tôi nữa, đang suy nghĩ xem nên cắn lưỡi tự vẫn hay là sau này phải kiên cường nuôi một đứa con không rõ thân phận, thì anh ta buông tôi ra.

Anh ta trừng mắt nhìn tôi: “Cô chưa hôn bao giờ?”.

Tôi lấp ba lấp bắp nói: “Tôi hôn nhiều rồi”.

Anh ta cười: “Sao cô không biết là thề lười ra chứ?”.

Máu nóng dồn lên đầu: “Anh là đồ háo sắc”.

Anh ta nói: “Đừng kết luận thế, tôi không phải tội phạm giết người, cũng không phải đồ háo sắc, đây là danh thiếp của tôi. Của cô đâu?”.

Tôi ngu dần đi tìm danh thiếp đưa cho anh ta.

Tôi nghĩ, tôi có nên cho anh ta một cái tát như trên ti vi thường làm không? Hoặc yêu cầu anh ta chịu trách nhiệm gì đó.

Thế nhưng từng giây phút trôi đi, không khí vô cùng ngại ngùng, chuyện này dường như trôi qua rồi, tôi không thể đột nhiên cho người ta một cái tát được, hơn nữa chắc gì đã tát chuẩn.

Sau đó tôi nói tôi muốn về nhà.

Anh bảo chúng ta đi ăn rồi hãy về.

Tôi nghĩ nên tìm nơi nào đó để rửa mặt đã rồi về, nếu không thì dọa chết mẹ tôi mất. Đến nhà hàng cũng được.

Tôi liền đồng ý.

Sau đó chúng tôi tới một nhà hàng, cuối cùng tôi cũng đã được vào nhà vệ sinh rửa mặt, bỏ nốt cái mi giả còn lại đi, xoa xoa đôi mắt sưng húp, còn đôi môi đầy phấn nữa chứ. Thực sự quá thâm. Thấy bản thân đã khôi phục lại tinh thần, cũng may đã tìm lại được chút tự tin.

Khi tôi về chỗ ngồi anh ta nói: “Tôi tưởng cô lại trốn rồi chứ”.

Tôi hậm hực nói: “Sao tôi phải trốn, tôi chả có lý gì phải làm thế”.

Anh ta cười, nói: “Tôi nợ cô một lời xin lỗi”.

Tôi nói: “Vài lời ấy chứ. Tôi vẫn canh cánh về vụ hôn đầu ban nãy, đó là vụ hôn đầu của tôi đấy, ông anh ạ. Trong lòng tôi hận, rằng tôi ngửa lăm đấy. Mặc dù anh từng đâm vào mông tôi nhưng cũng không nghiêm trọng thế này”.

Anh ta lại cười: “Vậy tôi phải làm thế nào thì cô mới tha thứ đây?”.

“Tổn thất tinh thần đền 500 vạn”. Tôi ác man nói.

“Không vấn đề gì”. Anh ta đồng ý.

Tôi sững lại một hồi. Biết rõ là không thể lại còn đòi gì chứ. Tôi thầm chửi mắng mình, bây giờ tôi vẫn còn nhớ tới vụ hôn đầu của tôi nữa, chẳng có tâm trạng đâu mà nói chuyện cười nữa.

Tôi không trả lời nữa mà chỉ cầm cốc ăn, ngại nói chuyện.

Hôm nay phong thủy không đúng chút nào, cảm giác không thật. Tôi chỉ muốn mau chóng kết thúc hôm nay đi. Mai sẽ khôi phục bình thường. Cứ coi hôm nay là tình một đêm đi. Hoặc là coi như bị chó liếm cho phát. Nghĩ tới đây tâm trạng tôi vui hẳn, tôi vẫn chưa mất vụ hôn đầu tiên, chỉ là bị chó liếm một phát thôi mà.

Anh ta thấy tôi vui lại cứ tưởng do sức hấp dẫn của mình chứ, thế là cũng dương dương tự đắc. không khí bữa cơm cũng tuyệt lắm, ăn no rồi anh ta đưa tôi về nhà.

2. Chương 03-04

Phần 3:

Tôi chuẩn bị xuống xe còn lịch sự quay lại nói với anh ta: “Nhà tôi đông người, chó dữ. Không mời anh lên nhà đâu”.

Anh ta cười, nói: “Sau này còn có cơ hội. Bye”.

Thấy anh ta phải bụi bước đi, tôi đá chân mấy phát và mắng vài câu. Cũng không biết là mắng anh ta hay mắng mình nữa.

Trần trọc cả buổi tối, tôi luôn nhớ lại dáng vẻ của anh ta, giữa chúng tôi liệu có xảy ra chuyện gì không nhỉ? Lúc thì cảm thấy mình như con điên, còn không biết người ta có vợ con gì chưa, đã vậy còn để người ta lợi dụng, lại còn dương dương tự đắc nữa chứ!

Đang định ngủ thì nghe thấy tiếng chuông tin nhắn. Tim tôi đột nhiên nhảy loạn xạ, có cảm giác nhất định là tin nhắn của anh ta.

Nếu anh ta mà nói yêu tôi rồi hoặc ban đầu đâm vào tôi là do anh ta có cảm tình với tôi, tôi phải làm thế nào đây.

Tôi lo lắng bất an cầm điện thoại, là số lạ, tôi không dám đọc tin nhắn nữa, tôi bò xuống giường tìm danh thiếp của anh ta. Nhìn là nhận ra số điện thoại đúng. Tim đập loạn xạ hơn. Hay là anh ta đã chuyển 500 vạn cho tôi rồi?

Đầu óc bùng bùng, tôi run rẩy mở tin nhắn.

Anh ta gửi cho tôi một tin nhắn tình yêu vô cùng kinh điển. Toàn văn như sau:

Có một ngày một con tinh tinh đen không cẩn thận dẫm vào bãi phân của con vượn không đuôi tay dài, vượn mẹ cẩn thận giúp tinh tinh đen lau sạch bãi phân rồi họ cùng nhau trải qua tình một đêm, sau sự việc đó có người hỏi bọn họ sao quen nhau, tinh tinh đen liền nói: “phân vượn, đều là phân vượn”*.

Tôi đọc xong lập tức tắt máy, lên giường đi ngủ. Chết tiệt. Lần này là tôi chửi tôi.

Ngày hôm sau, bạn tôi gọi điện hỏi xem hôm qua ở hôn lễ tôi làm sao?

Tôi nói: “Uống hăng quá”.

Cô ấy nói: “Đừng lờn tở, còn chưa bắt đầu bữa tiệc cơ mà. Cậu uống nước lọc mà cũng uống hăng quá à”.

Tôi mắng cô ấy: “Đồ lảm nhảm”.

Cô ấy nói: “Đừng tức giận. Tở nói thật đấy. Cậu có chú ý buổi hôn lễ luôn có người nhìn cậu không?”.

Tôi nghe thấy là tim lại nhảy dựng lên, vội nói: “Tở như thế này thì chú ý tới tở đâu chỉ một hai người”.

Cô ấy nói: “Biết ngay là cậu là đứa cách ly mà. Đó là phó tổng quản, sau khi hôn lễ bắt đầu là chú ý tới cậu rồi, sau đó tìm tở để hỏi dò về cậu...”

A... cũng may không phải là anh ta. Phó tổng quản? Hôn lễ lại còn có phó tổng quản?

Cô bạn nói chán chê, câu cuối cùng tôi nghe được là: Cuối tuần này gặp nhau ở phố Lệ Lan nhé!

Haizzz, tôi... tôi đang do dự có nên đồng ý hay không nữa, dù sao tối qua tôi cũng vừa hôn người khác xong mà. Nghĩ đi nghĩ lại, *****, mày mày còn định vì cái nụ hôn chẳng ra nụ hôn này và cái tin nhắn buồn cười kia mà phải khốn khổ gìn giữ hang động lạnh lẽo 18 năm sao?

Được! Thứ sáu gặp! Tôi đột ngột sung sướng đồng ý.

Buông điện thoại xuống tôi mới thấy bản thân mình lợi hại quá thể, ngay cả tình hình của đối phương thế nào tôi cũng chẳng thèm hỏi, vậy mà đã đồng ý đi xem mặt, đầu tôi chắc hỏng rồi. Đều là do cái tên tội phạm giết người kia gây ra.

Thôi kệ, đã đồng ý rồi, người ta dù sao cũng là phó tổng quản, chắc điều kiện cũng không quá kém được.

Cuối tuần gặp gỡ phó tổng quản thật nhạt nhẽo, tôi không tìm được cảm giác. Tôi cứ nhìn chăm chăm vào một cái cúc áo của người ta, nó khác những cái cúc khác, trên đó hình như có chữ, tôi không đeo kính nên nhìn không rõ.

Bạn tôi lại hài hước nói chuyện, cố gắng tạo bầu không khí mờ ám, cứ như là một con chim bảo *. Càng thể hiện tôi như một đứa bù nhìn, càng giống như đang bán mình.

Sau khi kết thúc, phó tổng quản đưa tôi về nhà. Cũng có phong độ lắm, không nhắc lại chuyện xấu hổ của tôi ở buổi hôn lễ. Điểm này tôi rất vừa ý.

Vừa vào nhà, bạn tôi đã điện hỏi xem cảm giác của tôi thế nào.

Tôi nói bình thường.

Cô ấy nói: “Thôi đi, cả tối cậu cứ nhìn ngực người ta, lại còn bảo không có cảm giác”.

Tôi cảm thấy giải thích bằng miệng cũng không rõ được, nên ứng phó một hai câu, sau đó lập tức đi tắm rồi chui vào chăn. Hôm nay cần kết thúc sớm, ngày mai bắt đầu lại từ đầu.

Đang trong trạng thái mơ hồ thì đột nhiên tôi nghe thấy tiếng chuông tin nhắn.

Chết tiệt, quên tắt máy rồi.

Tôi cầm điện thoại mở tin nhắn: “Tuần này làm gì?”. Không ghi tên ai.

Tim tôi chả hiểu sao lại bắt đầu đập mạnh mẽ, chăm chăm nhìn số điện thoại một hồi, cuối cùng cũng xác định được là bài phân vượn của tôi.

Tôi sững lại một lúc rồi trả lời năm chữ: “Vừa đi xem mặt về”.

Tôi cũng chả hiểu sao lại phải báo cáo với anh ta nữa, dù sao nói dối cũng không tốt mà. Tôi tự an ủi.

=====

Chú thích

*Phân vượn: Trong tiếng Trung đọc là yuanfen, đồng âm với yuanfen – duyên phận

Chim bảo: Tương truyền là một loài chim rất dâm dăng

*****: nữ chính tự mắng mình

Phần 4

Sau đó tôi lặng người nhìn điện thoại tầm mười phút, không có động tĩnh gì.

Tôi định tắt máy đi ngủ, coi như xong ngày hôm nay. Thế là tắt máy.

Chưa đầy hai phút sau tôi lại bò dậy bật máy.

Sau đó suy nghĩ xem có nên tắt máy hay không.

Đang lúc tinh thần tôi sắp phân liệt thì điện thoại báo có tin nhắn.

“Tôi đang ở Seattle”.

Seattle. Ở Seattle. Nhất thời tôi không biết phải trả lời lại thế nào nữa. Tôi đi xem mặt, anh ta ở Seattle. Người nói một đằng người nói một nẻo.

Tôi đang định nhắn tin “Chúc anh đi chơi vui vẻ”, rồi hạ màn.

Đang định soạn tin thì điện thoại lại reo, lại là năm chữ:

“Tôi sắp trở về rồi”.

Khiến mấy chữ tôi định soạn phải soạn lại, thôi, không soạn nữa. Tôi nhìn điện thoại cười khẩy một cái, về thì về, liên quan gì đến mình chứ!

Tắt máy đi ngủ thật.

Seattle, anh ta đang ở Seattle.

Cái “sắp” của anh ta trên thực tế không nhanh chút nào, mất khoảng một tuần thì phải.

Trong thời gian đó tôi và phó tổng quản có gọi ba cuộc điện thoại, gặp nhau một lần, với kinh nghiệm gặp mặt của tôi thì quá trình qua lại sắp kết thúc rồi.

Bị bạn tôi lôi đi cắt tóc, cô ấy nói nhìn tôi có cảm giác già quá nên quá trình “bán hàng” mới khó khăn.

Cắt mất 2/3 mái tóc, sau khi cắt kiểu phía sau nhìn khá giống Ah Sa, phía trước nhìn giống chủ nhiệm hội phụ nữ. Tôi diện tiết là cả đầu, kiểu cuối cùng giống như kiểu đầu của nam ca sĩ Trần Dịch Tấn.

Tôi nhìn bản thân mình lạ lẫm qua gương, dở khóc dở cười, đột nhiên linh ngộ ra nhiều điều.

Cuộc sống của tôi trước giờ rất tốt, vô cùng tốt. Không thiếu gì cả.

Cơ thể khỏe mạnh, tinh thần vui vẻ, không cô đơn, cũng không buồn chán. Tôi vốn không thèm khát đàn ông đến thế.

Nên phải sống chung với đàn ông thế nào tôi hoàn toàn không có kinh nghiệm, lẽ nào vì muốn hợp với họ mà tôi phải biến bản thân mình thành cái hình dáng thế này mới vui sao?

Bây giờ tôi không cần đàn ông!

Thật sự không cần.

Cuối cùng, sau khi cắt tóc xong tôi mới hiểu ra điều ấy, tóc cũng chán chả thay đổi kiểu nữa, cuộc sống lại quay về điểm xuất phát.

Tôi còn tìm được một chiếc nhẫn của mình và đeo lên ngón áp út, đeo vào thật hợp với dáng vẻ thành thực của tôi, cũng đỡ bị các chị em nhiệt tình quá hóa phiền.

Tôi còn tìm kính đeo lên nữa, đỡ phải nheo mắt khi nhìn người khác, nhìn thế giống háo sắc quá.

Tôi tìm lại chính tôi chưa được hai ngày thì nhận được điện thoại của anh ta. Lại gọi tới văn phòng của tôi nữa.

“Tôi về rồi”. Bỏ đầu là câu này.

Mặc dù tôi nghe ra giọng anh ta nhưng tôi vẫn cảm thấy hoang mang quá, con người này sao tự nhiên thế chứ, cảm giác như tiếp theo tôi phải nói: “Em nhớ anh quá, anh yêu”. Hoặc như “Cái tên chết tiệt này, mấy hôm nay anh đi đâu thế hả?”.

Tôi định thần lại một lúc rồi giả vờ hỏi lại: “Xin hỏi ai đó?”.

Anh ta im lặng một lúc: “Tan ca tôi đến đón cô”.

“A, thế à, e rằng hôm nay nhiều việc lắm” tôi ngẩng lên nhìn một lượt, không ai chú ý đến mình “Để hôm khác có thời gian tôi liên lạc với anh nhé!”. Ý ngầm là anh cứ đợi đi.

“Có việc thật à? Vậy đợi cô giải quyết xong vậy, chín giờ được không?”.

Giọng điệu anh ta không khác gì ông chủ, hơn nữa bản thân tôi lại nói dối nên tự dưng thấy chột dạ, không dám lằng nhằng nên đồng ý luôn.

Lạ thật, sao tôi cứ có cảm giác sợ anh ta thế. Chắc do lần đầu gặp nhau đã bị đâm vào mông rồi.

Cứ thế, năm giờ tan ca, tôi vẫn vợ ngồi trong công ty, online, đọc sách, nghe nhạc, lau giày, sơn móng tay, gấp vật, khó khăn lắm mới tới 9h, đó là hậu quả của việc nói dối.

“Phải làm người thành thật” bố mẹ tôi đã dạy thật đúng.

Ra ngoài công ty đã thấy xe anh ta.

Anh ta còn cúi người mở cửa xe, cười với tôi, dường như gặp tôi anh ta vui lắm vậy, trong lòng tôi chợt thấy vô cùng ấm áp.

Ngồi trong xe, anh ta lấy ghế sau ra một món quà rất đáng yêu, nói tặng tôi.

Tôi vội cảm ơn, mở ra xem, my god, một sợi dây chuyền vàng trắng, còn có một mặt dây rất đẹp nữa.

Không không không, tôi nói liên tục mười tiếng “không”, sao tôi có thể nhận món quà đắt thế này của anh được chứ, không không không, tôi nói tiếp mười mấy từ “không” nữa.

Ah ta cười và nói: “Coi như là một phần của 500 vạn bồi thường tổn thất tinh thần đi”.

Không không không, không không không, tôi chỉ biết nói không, mắt mặt quá “Tôi chỉ nói đùa thôi, anh đền tôi hai lọ dầu hoa hồng là được rồi”.

Anh ta vừa lái xe vừa nói: “Dây chuyền fake thôi, cũng chỉ bằng giá tiền của hai lọ dầu hoa hồng”.

Uh. Tôi thấy mình giống con ngốc hơn. Giả thật còn không phân biệt được nữa.

Anh ta đột nhiên nói: “Tóc của cô đáng yêu lắm, giống một con Pomeranian*”.

Tôi vẫn nghĩ về cái dây chuyền, không nghe rõ anh ta nói gì, nên vội đáp: “Cảm ơn anh”.

Anh ta nhìn tôi mất vài giây, chắc chắn tôi thật lòng cảm ơn anh ta, anh ta liền bật cười. Tôi cũng không biết tại sao nữa, cũng cười theo, nhìn nghiêng răng anh ta trắng quá!

3. Chương 05-06

Phần 5

Sau đó chúng tôi tới một quán trà âm nhạc, uống trà, nói chuyện, anh ta nói không nhiều nhưng rất có sức hấp dẫn, thu hút tôi nói không ngừng, anh ta ngồi nghe.

Từ hôm đám phải tôi, tới buổi triển lãm, cho tới việc anh ta đổi công tác, rồi chuyển du lịch Seattle, chủ đề chung của chúng tôi cũng không ít.

Thế nhưng không ai nhắc lại chuyện hôm đám cưới và chuyện đi xem mặt của tôi. Ngay cả tôi nói chuyện vui quá cũng quên mất, ngốc quá nên lại tâm sự với người anh em mới quen này.

Giữa chừng mẹ tôi gọi điện điều tra, tôi nói đi công việc, lát nữa sẽ về. Nghe xong điện thoại thấy sắc mặt anh ta không vui, cứ nghĩ là do tôi nói dối nên tôi vội vàng giải thích, nếu như tôi kể đang nói chuyện với bạn bè thì bố mẹ tôi sẽ truy hỏi.

Anh ta ừ một tiếng. Xem ra tôi không thể nói dối được rồi. Sau đó anh ta nói với tôi, sợ dĩ anh ra sầm mặt lại là vì lúc tôi nghe điện thoại anh ta nhìn thấy nhãn của tôi...

Thời gian trôi nhanh quá, đã 12 giờ đêm rồi, quán trà cũng sắp đóng cửa, tôi nói, về nhà đi. Anh ta nói về nhà anh ta ngồi một lúc, cũng ở gần đây, cho biết nhà biết cửa.

Chắc là do nhận đồ của người ta rồi nên tôi cũng ngại từ chối, nên nói “Cũng được”.

Lên xe tôi mới hồi hận. Quen người ta tổng cộng chưa đến nửa ngày, cho dù đòi người ta 500 vạn, còn nhận của người ta dây chuyền rồi, sao đó nửa đêm canh ba theo người ta về nhà, tôi là loại người gì thế này. Tôi trúng tà rồi chắc.

Tôi phải mau chóng nghĩ cách thoát thân mới được.

Nhà anh ta quả nhiên rất gần, tôi còn chưa tìm được lý do thì đến nơi rồi. Thực ra không phải nhà anh ta mà chỉ là căn phòng anh ta thuê thôi. Chỉ có một mình anh ta.

Dừng xe một cái anh ta đi ra sau cốp xe, tôi đang bận nghĩ xem có nên xuống xe hay không, thế nhưng cũng không thể cứ ngồi mãi trên xe người ta được.

Nghe thấy anh ta lục cục sau xe tôi vội vàng xuống xe định giúp đỡ, tôi vốn là người nhiệt tình mà.

Thấy anh ta lôi ra một vali to, tôi sững lại, không phải định tặng tôi đấy chứ? Sao mà món quà to thế?

Không phải anh ta vừa về từ Seattle đấy chứ?

Tôi nói: “Anh vẫn chưa về nhà?”.

Anh ta đáp: “Hôm nay vừa về sau đó vội tới công ty giải quyết mấy việc, rồi đi đón cô”.

“Uh”... tôi không biết phải nói gì nữa, tại sao anh ta lại làm thế chứ?

Tôi có chút cảm động, lại có phần hoảng sợ, lại cảm thấy mình kéo dài thời gian tới 9h, khiến anh ta 24 giờ không được nghỉ ngơi gì, đúng là mình có chút quá đáng... sững lại hồi lâu, tôi cảm thấy nên thể hiện thành ý của mình, trong lòng vô cùng cảm động, nhưng cũng có chút bất an, tôi thốt ra một câu mà chưa qua sự kiểm duyệt của bộ não:

“Anh khách khí quá”.

Nói xong tôi thấy mình ngu quá đi mất, thậm chí bản thân, “Cái gì chứ, ***(tự mắng) mà có biết nói chuyện không thể hả, nhiều câu khách sáo thế sao mà lại nói một câu miêng lừa dối với mồm ngựa thế này chứ?”

Anh ta ừ một tiếng, dường như không hiểu ý tôi, thực ra tôi cũng có nghĩ gì đâu, nhưng tôi đã linh hoạt tìm ra lý do không tới nhà anh ta rồi.

“VẬY anh mau về nhà nghỉ ngơi đi, tôi không làm lỡ thời gian của anh nữa, muộn thế này rồi.”

Tôi muốn mau chóng chuồn, hôm nay cũng là ngày cần phải kết thúc nhanh gọn.

Anh ta kéo gập tôi lại suýt nữa thì đâm vào vali, anh ta mau chóng túm lấy tay tôi rồi giơ nó lên trước mặt, nhìn chăm chăm tôi, không đến mức hung hãn nhưng cũng không thân thiện chút nào, từng chữ từng chữ rành rọt:

“Lần sau tôi đi công tác về có phải em sẽ kết hôn không?”.

Đầu óc tôi hôm nay không dễ điều khiển, anh ta xoay 180 độ khiến nó thêm choáng, thấy gương mặt anh ta chinh ỉnh trước mặt, thêm anh ta đang trợn mắt, túm tay tôi phát đau, giống như bắt trộm tại trận vậy, tôi không hiểu tình thế ra sao, chỉ nghe thấy một câu không đầu không cuối như thế, cũng không hiểu sao tự dưng anh ta lại đột ngột hỏi vậy nữa.

Tôi không tìm được nguyên nhân tại sao anh ta lại đột nhiên trở nên thay đổi thái độ như thế, tôi có thể không làm rối chuyện này sao? Tư thế này của anh ta giống như sắp đánh tôi vậy. Tôi nghĩ chắc do đêm khuya vắng người anh ta mới từ một người lịch sự lễ độ trở nên thú tính, nếu tôi bị anh ta diệt khẩu chắc phải ngày hôm sau mới được phát hiện, tự nhiên trong lòng cảm thấy lạnh toát.

Tuyệt đối không được chọc giận một tên cầm thú. Không nhớ là ai đã nói nữa, dù sao tôi cũng nhớ ra câu này rồi. Cứ đồng ý với anh ta là xong, mau mau sống sót trở về. Hàn Tín còn phải chịu nhục, Tư Mã Thiên bị cung hình còn viết sử ký, tôi chả nhẽ không bằng người xưa sao?”

“A, chuyện này ai biết được chứ?”. Tôi hồ đồ vừa đáp vừa nhìn sắc mặt anh ta, tôi toát mồ hôi, anh ta cũng không có ý buông tay tôi ra.

“Tôi, cũng không rõ lắm....”.

“Kết hôn mà, anh tình tôi nguyện...” thấy sắc mặt anh ta sầm lại tôi vội chữa: “Kết hay không kết thực ra cũng chẳng có ý nghĩa gì”.

Tôi sợ quá sắp phát khóc rồi, nhưng dù sao cũng không được tỏ ra yếu thế trước mặt kẻ ác (thầy giáo dạy thể). Nhưng giọng tôi đã ăng ặc nước, cuối cùng cũng thốt lên được:

“Anh làm gì thế, buông tôi ra, tôi muốn về nhà”.

Phần 6

Tôi không biết do khí thế của tôi khiến anh ta sợ hay do giọng nói sấp khóc của tôi khiến anh ta khôi phục bình thường, dù sao anh ta cũng buông tay tôi ra rồi, tôi vội vàng kiểm tra, hình của chiếc vòng tay đã hằn lên da tôi, giống như xăm mình! Có điều may là chưa gãy xương.

Tôi bị anh ta kẹp giữa xe và người anh ta, nhắc cầm tôi lên, rồi sát lại rất gần, cảm nhận được hơi thở nóng bừng của anh ta phả vào mặt, anh ta nói:

“Ngày kia tôi lại phải đi công tác hai tuần, tôi muốn biết là khi tôi về còn có cơ hội không”.

Mặc dù không hiểu lắm nhưng tôi cũng đoán ra anh ta có ý định theo đuổi tôi, tôi hơi ngu một tí về vấn đề này, cũng không có kinh nghiệm yêu đương thực sự, nhưng cũng sắp 30 rồi, cho dù chưa ăn thịt lợn nhưng chả nhẽ chưa nhìn thấy lợn chạy bao giờ.

Nhưng trong tình thế này tôi không có thời gian để suy nghĩ chín chắn, tôi đồng ý ngay: “Có, có, chắc chắn có”.

Sau đó tôi cảm thấy câu này chẳng khác gì lạy ông tôi ở bụi này.

Hình như anh ta cười nhạt một cái rồi nói: “Nói một lần là được rồi. Lên xe đi”.

Sau đó buông tay tôi ra.

Tôi thấy anh ta quay người nhắc vali lên, vốn định giúp anh ta một tay nhưng lại nghĩ, tôi hoàn toàn có lý do để thể hiện sự tức giận, phải tỏ ra kiêu ngạo, không được tỏ ra nhiệt tình vồ vập, khiến người ta ức hiếp!

Tôi quay đầu chui vào xe.

Trên đường về nhà tôi không nói gì cả, tôi càng nghĩ càng tức, chưa về tới nhà tôi chưa dám phát tác. Anh ta cũng sầm mặt lại, chúng tôi giống như một cặp vợ chồng chuẩn bị li hôn vậy!

Cuối cùng cũng về đến nhà, tôi vội nhảy xuống xe, anh ta thò đầu ra gọi tôi:

“Lần sau ra ngoài với tôi thì đừng đeo chiếc nhẫn đó nữa”. Sau đó đóng cửa xe đi mất hút.

Giờ tôi mới nhớ ra, ngón áp út của tôi đang đeo chiếc nhẫn của mẹ tôi tặng.

Đó là nhẫn mẹ tôi tặng!

Theo trực giác tôi hướng về phía anh ta gào lên, nhưng người ta sớm đã mất bóng.

Ngẫm nghĩ một hồi, sao tôi phải giải thích với anh ta chứ! Cho dù tôi đính hôn với người khác, anh ta tự nguyện muốn hẹn tôi, như thế anh ta còn không có nhân cách bằng tôi nữa, sao cứ phải nhìn tôi với dáng vẻ coi thường như thế?

Ý anh ta là, ra ngoài với anh ta không được đeo nhẫn, đeo sợi dây chuyền ghê kia, đi ra ngoài với “anh ấy” thì đeo nhẫn không đeo dây chuyền. Cho dù tôi thông cảm anh ta cũng không chê! Anh ta coi tôi là loại người gì, coi thường tôi là không quan tâm tới tôi nữa sao... Dường như có một loại đàn ông thích Dirty girl*.

Biến thái! Đồ điên!

Woooooo! Đúng là khó chịu, tôi còn oan hơn cả Đậu Nga *.

Cả đêm ngủ không ngon, sáng sớm ngái ngủ đã bị mẹ tôi gọi dậy.

Đi làm muộn nữa!

Tôi nhắm mắt, rửa mặt đánh răng, mẹ đưa tôi một cặp lồng cơm còn ấm nguyên, tôi cũng không kịp hỏi xem bên trong có gì nữa và đi ra ngoài luôn.

Vừa xuống đường thì nghe thấy mẹ tôi hét liên kinh thiên động địa: “Điện thoại, điện thoại”.

A, quên điện thoại, leo lên năm tầng nữa thì không kịp, tôi nói: “Mẹ ném xuống đây, con đỡ”.

Mẹ tôi nghiêng rằng nghiêng lợi ném điện thoại xuống như ném lựu đạn, tôi vội lao tới đón, lao tới rồi mới phát hiện ra tay đang cầm cặp lồng cơm nóng, canh nóng sánh ra ngoài, chảy lên đùi tôi đúng chỗ quần tất và bốt, tôi á lên một tiếng và dừng lại, điện thoại bộp ngay xuống đất, phân thân thành hai mảnh.

Không kịp rồi. tôi nhặt linh kiện điện thoại, không dám tin cái điện thoại bé thế này mà tung ra lắm thứ thế.

Tôi vội chạy đi tìm tuổi xuân vụt đi quá nhanh của mình, có cây che khuất nên mẹ tôi không nhìn thấy, bà hỏi: “Bắt được chưa?”.

Tôi gào lên: “Bắt được rồi”.

Tôi công ty xem xem có lắp được vào nữa không.

Tôi cầm đầu chạy, ông trời ạ, anh ta đứng cách sau tôi 20 mét. Lần nào tôi xấu mặt anh ta cũng xuất hiện đúng lúc để chứng kiến, anh ta đúng là “Phúc tinh” của tôi.

Tự dưng nhìn thấy anh ta tôi có chút bất ngờ.

Tôi bước lại và hỏi một câu ngu ngốc: “Anh ở đây từ tối qua à?”.

Nếu như anh ta mà giống nhân vật nam chính trong các tiểu thuyết của Quỳnh Dao, cả đêm đứng dưới cửa sổ nhà tôi, thì chắc chắn tôi cảm động chết mất, cho dù anh ta xuất hiện với động cơ gì thì tôi nhất định sẽ suy nghĩ tới việc bỏ trốn cùng anh ta.

Nhưng tối qua không mưa, giá anh ta mà đứng dưới mưa gọi tên tôi, bố mẹ tôi ngăn không cho tôi gặp anh ta, tôi sẽ đẩy đổ cánh cửa đã bị khóa, như thế sẽ tốt hơn.

Anh ta liếc tôi một cái, nói: “Cô nghĩ tôi bị điên à, tôi đi qua đây, tiện thể đưa cô đi làm luôn”.

Hi vọng như bong bóng xà phòng tan hết rồi. Cũng đúng, người ta làm sao phải đứng ở đây lúc nửa đêm canh ba chứ, anh ta cũng đâu phải kẻ trộm.

Tôi nhẩm tính thời gian, cũng không nhiều thời gian nữa, liền nói cảm ơn và lên xe.

Lên xe tôi bày linh kiện điện thoại ra xem có thể lắp được không, thấy anh ta chăm chú lái xe tôi cũng không tiện làm phiền.

Đến khi đèn đỏ tôi nhanh tay giơ một thứ hình elip lên hỏi anh ta: “Anh biết cái này là gì không, lắp vào đâu?”.

Anh ta nhìn một cái rồi nói: “Không biết”.

“Thế sao?”.

Haizz, anh ta thờ dài, lấy điện thoại của tôi và tháo sim ra, sau đó lắp vào điện thoại của anh ta và đưa cho tôi

“Không cần”. Tôi cảm thấy ngại ngùng khi phiền người ta.

“Của anh thì sao?”.

“Tôi còn cái khác, tối tôi đón cô rồi đổi lại”.

“Vậy cảm ơn”. Tôi cũng không biết cảm ơn điện thoại của anh ta hay cảm ơn tối anh ta đón tôi nữa.

====

* Dirty girl: con gái hư hỏng

Đậu Nga: Là nhân vật chính trong vở kịch “Oan Đậu Nga” của Quan Hán Khanh, là mẫu nhân vật phụ nữ bị áp bức điển hình trong xã hội phong kiến.

4. Chương 07-08

Phần 7:

Tôi công ty anh ta hỏi tôi: “Vẫn là chín giờ?”.

Tôi không dám nửa đêm canh ba gặp anh ta nữa nên vội nói: “Không cần, năm giờ là được rồi”.

Anh ta cười và lái xe vụt đi.

Tôi cảm thấy bản thân mình thực sự ngu hết thuốc chữa, làm sao phải tỏ vẻ sốt sắng chờ đợi thế chứ, trong mắt anh ta tôi vẫn là vợ chưa cưới của người khác cơ mà. Thế mà còn khao khát hẹn hò với tên dâm phu.

Ngốc là một chữ, tôi chỉ nói một lần!!!

Lần sau nhất phải từ từ xử lý tốt các đoạn đối thoại của chúng tôi. Thể hiện phong cách của một cô gái hiện đại thời nay, thay đổi hình tượng khá thất bại gần đây của tôi.

Tôi là người có dung lượng não có hạn, một lần chỉ nhớ được 2-4 việc, đặc biệt là về mặt tình cảm. Với những việc cứ nghĩ là đầu đầu hoặc những việc khiến tôi không thoải mái về tâm lý thì tôi ngủ một giấc những việc đó sẽ có ý hoặc vô ý thức bị lãng quên.

Sau một ngày bận rộn và những lời khiển trách của sếp, lúc tan ca cơ bản tôi đã quên hết chuyện không vui tối qua. Buổi trưa mới biết mẹ tôi mang cho tôi một bát canh cá. Chắc là thấy tôi “gặp gỡ khách hàng” đến 1h giờ đêm nên có ý muốn bồi bổ cho tôi. Thật xấu hổ với sự tín nhiệm của mẹ tôi. Tự đáy lòng tôi đã tha thứ cho mẹ tôi chuyện mẹ ném vỡ điện thoại của tôi sáng nay.

Nhắc tới điện thoại, buổi trưa tôi rảnh rỗi ngồi nghịch điện thoại của anh ta, có cảm giác vụng trộm, thực sự không hay lắm, nhưng tôi không nén được. Thực sự những thứ còn lưu lại trên máy tính cũng không nhiều, đều ở trên sim hết rồi. Nhưng tôi vẫn phát hiện ra một tin nhắn đáng nghi.

”Nhất định phải đợi anh”. Nhìn thời gian tôi đoán là lúc anh ta ở Seattle, thế nhưng không gửi đi.

Sau này tôi mới biết là anh ta định gửi cho tôi, nhưng lúc đó anh ta không biết lập trường của mình thế nào, nên cũng không gửi nữa.

Sắp tới giờ tan ca, tôi dùng ba phút để sửa sang lại bản thân, chải lại cái đầu, dặm thêm ít phấn, sau đó dùng hai bảy phút để suy nghĩ xem có nên tháo chiếc nhẫn ra không.

Tháo xuống, có nghĩa là tôi chột dạ, giống như một tên trộm. Hơn nữa bản thân tôi chẳng có gì sai.

Không tháo ra, tôi lại sợ khiến anh ta tức giận, hủy hoại nhân tính.

Với cá tính của tôi thì tuyệt đối sẽ không mở miệng giải thích: “Cái nhẫn này là mẹ tôi tặng, tôi tuyệt đối không có người đàn ông khác, anh nhất định phải tin tôi...”.

Cho dù tôi có người đàn ông khác thì liên quan gì đến anh ta, anh ta có quyền gì mà can thiệp vào cuộc sống của tôi, có quyền gì coi thường tôi, có quyền gì yêu cầu tôi đeo cái này không đeo cái kia.

Càng nghĩ tôi càng tức, còn chưa gặp mặt mà tôi đã như chú gà chọi chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu rồi. Tôi lục tung đồ, rồi tìm đồng nghiệp, kiếm thêm ba cái nhẫn nữa, tất cả bốn cái, đeo hết lên.

Tôi không hề ý thức được bản thân mình đã hoàn toàn mất đi lý trí. Quyết tâm buổi sáng đã bị suy nghĩ mới đẩy ra khỏi bộ não.

Tôi cảm thấy mọi thứ đều đã được chuẩn bị tốt, chỉ đợi anh ta tới đón tôi, hôm nay anh ta còn gây sự với tôi thì tôi sẽ sống chết với anh ta.

Năm giờ, điện thoại tôi reo.

Tôi đang đợi anh đấy! Tôi cầm điện thoại và nói: “Alo, ai đó?”.

Anh ta đáp: “Tôi, ở dưới tầng. Mười phút nữa có xuống được không?”.

Khẩu khí gì thế, giống y như giáo quan trong trại cải tạo. Không tính toán mấy cái đó, tôi chỉ muốn cho anh ta nhìn thấy nhẫn của tôi rồi nói tiếp, mau chóng xuống dưới thôi.

Đến bây giờ tôi cũng không hiểu lúc đó tôi định chứng minh điều gì cho anh nữa. Diễn hình là đầu óc đã bị nước ngập não rồi.

Xuống dưới lầu, từ xa đã thấy anh ta anh ta thừ người ra đứng dựa bên xe hút thuốc, tôi đi tới trước anh ta mà anh ta cũng không phát hiện ra, tôi đi ra bên và đứng nhìn, anh ta chau mày, trong đôi mắt không có tiêu điểm, dùng một ngón tay ấn nhẹ huyệt thái dương.

Tự nhiên tôi có cảm giác vô cùng lạ lùng, cảm thấy trên đôi vai người đàn ông trước mắt phải gánh vác một trọng trách rất nặng, nhưng tôi chẳng thể chia sẻ được điều gì. Tôi cảm thấy anh ta rất đáng thương, cũng rất hối hận. Hơn nữa, anh ta cũng không nên hút thuốc, không có lợi cho sức khỏe.

Anh ta quay đầu sang thấy tôi, vô cùng vui vẻ và nói: “Nhanh thế,” sau đó vội tắt thuốc.

“A”, giọng anh ta đầy mùi thuốc, tôi nói: “Anh hút thuốc”.

Anh ta cười và đáp: “Thỉnh thoảng”.

Trong xe tôi cố gắng tỏ vẻ ngoan ngoãn một chút, không muốn anh ta phải bận tâm nhiều.

Muốn chỉ bảo anh ta mấy chuyện, kiểu như có chuyện gì thì phải nghĩ thoáng ra, đưa mắt liếc anh ta ngậm chặt miệng, tôi cũng không dám mở miệng.

Cả đoạn đường anh ta không nói gì.

Anh ta lái thẳng xe ra ngoài bờ biển, cứ tới đây là tôi lại hồi hộp. May là hôm nay trời chưa tối, xung quanh cũng có vài người đi bộ.

Anh ta lấy trong túi sau xe ra và đưa điện thoại cho tôi và nói: “Không dùng được nữa rồi, cứ dùng của tôi đi”.

Hả? Tôi bị đả kích nặng nề. Sao lại thế được? Tôi vội đón lấy di thể cái điện thoại và vô tình lộ ra hết bàn tay đầy nhẫn của tôi.

Anh ta túm chặt tay tôi, nhìn tôi với ánh mắt trách móc: “Đây là ý gì?”.

Tôi đột nhiên cảm thấy mình thật ấu trĩ và buồn cười, hướng hồ đến cực điểm rồi, đeo cả một bàn tay đầy nhẫn có thể chứng minh sự tôn nghiêm và lập trường của mình sao?

Tôi cúi đầu đáp: “Tôi cũng không biết”.

Anh ta nhìn ra biển lớn mênh mông và mờ mịt, (Biển mùa đông luôn thế),.

Không nhìn tôi, dường như anh ta đang nói với bản thân mình.

“Sáng sớm mai tôi phải đi sớm, phải đi Mỹ một chuyến, ít nhất là mười ngày”.

”Tôi thật sự không dứt ra được”.

“Tôi biết theo đuổi con gái chẳng ai như tôi, nên dành nhiều thời gian ở bên em, ở cạnh em, để em hiểu tôi, nuôi dưỡng tình cảm, tôi định cuối tháng về sẽ nói chuyện với em, không ngờ...”.

“Gái ngoan không phải suy nghĩ chuyện lấy chồng. Thế này cũng không có đạo đức lắm, nhưng dù sao em cũng chưa kết hôn, nếu tôi còn cơ hội, tôi...”.

“Tôi, nếu tôi cứ bước qua em thế này, tôi...”.

“Lần này tôi thực sự không muốn, cũng không nỡ từ bỏ”.

“Tôi không cần biết bây giờ em thế nào, nhưng lần này trước khi đi tôi muốn biết thái độ của em, nếu không tôi không thể đi công tác được”.

“Tôi, tôi... không muốn bỏ lỡ em”.

Những gì anh ta nói có chút đau lòng.

Phần 8

Tôi nghe xong liền sững lại, giọng điệu này khiến tôi không tiêu hóa được nội dung trong thời gian ngắn.

Những điều này có được coi là tỏ tình không? Mặc dù vẫn thiếu những câu đại loại như anh yêu em hoặc nên nói một vài câu khen vẻ đẹp của tôi trước chứ, xét cho cùng yêu không duyên không có, hận không có không duyên, chắc không thể vì chuyện tôi đập xe anh ấy mà yêu tôi đâu nhỉ?

Tôi mau chóng sắp xếp lại cảm xúc, dịch lại một lượt lời anh ấy vừa nói, đại ý là, anh ấy có tình cảm với tôi, nhưng hiện tại anh ấy không biết được sẽ như thế nào nên muốn tôi đồng ý để cho anh ấy một chỗ, như thế anh ấy mới yên tâm đi công tác.

Vậy tôi nên đồng ý hay không đây? Đáp án là nói không trước, sau đó nói có thể.

Đầu tiên, nói “không” là vì tôi tuyệt đối không thể đồng ý trong tình hình thế này được. Tình hình gì chứ? Anh ấy hiểu nhầm nhân cách của tôi thế này thì sao có thể quý trọng tôi, hoặc yêu tôi được chứ? Tôi cần phải giải thích chuyện này cho rõ ràng mới được.

Sau đó, tôi sẽ nói “được”, bởi vì trong lòng tôi cũng có thứ cảm giác mà không thể nói cho anh ấy được, nó khiến trái tim tôi khó chịu, hoang mang, tôi cần phải tìm cơ hội tìm rõ xem rốt cuộc là nguyên nhân gì.

Vì thế tôi sẽ kể lại câu chuyện của mình thành hai đoạn.

Nói người ta cuối cùng không để ý tới tôi, luôn có cảm giác ngại ngùng xấu hổ. Tôi cố gắng nói: “Thực ra tôi và người ấy không có chuyện gì, thực ra do vẫn chưa hiểu nhau lắm, cái nhẫn chỉ là trò đùa thuần túy thôi...”.

“Việc riêng của em em tự mình giải quyết, tôi chỉ muốn biết tới khi tôi trở về còn cơ hội hay không”.

Anh ấy ngắt lời tôi, xem ra anh ấy không hứng thú với những tình tiết giữa tôi và người kia, tôi cũng không biết anh ấy nghe có hiểu không nữa.

Tôi chỉ muốn bộc lộ quan điểm thứ hai của tôi, tôi nghĩ nên thẹn thùng một tí, dù sao cũng là lần đầu tiên tôi xử lý tình huống thế này, không thể đứng nghiêm và nói: “Sir, yes Sir” được.

“Chắc là có”. Thật là, mặt người ta đỏ hết cả lên rồi.

Anh ấy đột nhiên tiến lại gần mặt tôi, khiến tim tôi nhảy loạn xạ, không phải lại... tôi nói, “Anh, anh, anh muốn làm gì?”.

Anh ấy nói: “Em yên tâm, không phải của tôi tôi sẽ không động tới đâu. Đợi tôi trở về nhé!”.

Anh ấy do dự một lúc rồi nhìn chăm chăm vào tôi: “Không phải tôi cái gì cũng không quan tâm, tôi hi vọng... trước khi tôi trở về... ít nhất em cũng không lên giường với người ta”.

Wow! Muốn khiến người khác tức chết đây mà! Rõ ràng anh ấy không hiểu tầng ý nghĩa đầu tiên mà tôi nói, vậy mà đã đưa ra kết luận lung tung.

Nghĩ tôi là ai chứ, xe bus à, phải xếp hàng trước sau, lại còn nhận chỗ?

Tự coi mình là lợn chắc! Anh không chê tôi nhưng tôi chê anh đấy =.=

Điều đó chẳng khác gì nói tôi là một kẻ dâm phụ, thực sự tôi chưa bao giờ phải chịu nỗi nhục như thế này! Lúc đó tôi tức giận ngút trời, cảm giác buồn nôn đang mơn man trong cuống họng. Tôi thà chết đứng chứ không thêm sống quỳ.

Tôi thực sự chỉ muốn nói: “Anh nhắc muộn quá rồi. Tôi nghĩ làm gì có loại con gái nào tự mình gây lên tin đồn thế chứ”. Nhưng tôi cảm thấy vô cùng buồn chán và thất vọng, sao lại có thể nghĩ về tôi như thế chứ, nhất là anh ấy.

Thôi! Anh ấy cũng đâu là gì của tôi. Còn không liên lạc với tôi nhiều bằng “người ta” nữa chứ!

Tôi nuốt nước bọt, cười lạnh lùng, chắc chắn bản thân mình đã tìm lại được giọng bình thường, tôi nhìn anh ấy và nói:

“Cảm ơn anh đã nhắc nhở tôi nên làm gì và không nên làm gì, tôi sẽ tự mình cân bằng. Nếu không yên tâm thì sao lúc đầu không tặng tôi chữ trình tiết, rốt cuộc anh thích thân thể tôi hay tinh thần của tôi? Thích tinh thần của tôi hay thích phẩm cách của tôi? Thích cơ thể tôi hôm đó tôi sẽ cho anh, dù sao cũng không đáng tiền. Thích tinh thần của tôi thì sau này làm bạn tinh thần là được rồi. Thích phẩm cách của tôi, xin lỗi, tôi là loại người không có phẩm cách”.

Anh ấy há hốc miệng nhìn tôi đang phùng phùng tức giận. Nhất thời không có phản ứng gì cả.

Tôi tháo sim ra và trả điện thoại cho anh ấy rồi lạnh lùng nói: “Cảm ơn anh”.

Mở cửa xe bước đi, tôi không quay đầu lại.

Gió lạnh lướt qua mặt tôi, tôi đã bình tĩnh hơn một chút, cảm thấy ban nãy mình phản ứng mạnh quá! Nhưng tôi thực sự rất buồn, không ngờ anh ấy lại nghĩ về tôi như thế. Thôi, chuyện đã đến nước này rồi, dù sao anh ấy cũng đã bỏ lỡ rồi. Lỡ rồi thì để nó qua luôn. Tôi hít sâu mấy cái, có cảm giác lồng ngực vô cùng khó chịu, khó thở.

Tôi muốn khóc.

Về nhà, tôi áp dụng hàng loạt cách để khôi phục lại tinh thần, tắm nước nóng, ăn socola và chuối, nghe nhạc, uống thuốc tĩnh tâm của mẹ tôi nữa, dần vật một hồi, tâm trạng vẫn vô cùng down*.

Tôi lên giường đi ngủ sớm, chui vào trong chăn rồi ngồi ngáy người ra đấy. Thấy trên bàn trang điểm còn vài đồng xu, tôi bắt đầu trò tung đồng xu, người ta nói ném đồng xu chuẩn lắm.

Tôi ném 37 lần, kết quả, 21 lần mặt chính, 16 lần mặt sau.

Ném chán rồi tôi mới phát hiện ra bản thân mình có biết mặt chính và mặt sau có ý nghĩa thể nào đâu. Không hiểu tôi ném đồng xu làm gì nữa. Tôi đã không còn sức để suy nghĩ vấn đề này nữa rồi.

=====

Chú thích:

*down: xuống dốc

5. Chương 09-10

Phần 9

Tôi chìm trong cảm giác nặng nề và rút ra hai kết luận:

Thứ nhất, tôi và anh ấy hết rồi. Tính anh ấy trầm, tính tôi xấu. Hai kiểu người như chúng tôi vốn chẳng có cách nào ở bên nhau được.

Thứ hai, một người ngốc nghếch như tôi không biết chuyện thể nào đã vội làm hỏng chuyện rồi.

Tiếp tục chui vào trong chăn, nín nhịn hồi lâu rồi nước mắt cũng trào ra, tôi nghĩ đợi tới lúc tôi sắp chết chắc vẫn phải cảm ơn anh ấy, nếu không thì cả đời này tôi không biết hôn là gì. Cứ nghĩ lung tung tới cảnh tôi sắp chết rồi vừa khóc vừa ngủ lúc nào không hay.

Anh ấy đi mà không nói gì cả, nói cách khác, không có động tĩnh gì cả vì tôi cũng không biết là anh ấy đi hay chưa nữa.

Tôi lặng lẽ nhắm tính ngày, anh ấy nói đi hai tuần, rồi nói mười ngày, trung bình cứ tính mười hai ngày đi, tôi khoanh tròn ngày anh ấy có khả năng về vào trên lịch, sợ có người hỏi nên tôi giả vờ thêm chữ VIP bên cạnh. Sau đó lại cảm thấy thừa thãi, quan tâm anh ấy về ngày nào làm cái gì chứ, thể là lại lấy tẩy tẩy đi, kết quả lại đen thêm một khoảng. Giống như kết cục mà tôi đã giải quyết chuyện này với anh ấy vậy, một mớ bùng nhùng. Đúng là chậm biếm.

Hai tuần trôi qua rất nhanh, sau đó lại một ngày, hai ngày, ba ngày, bốn ngày trôi qua... cuối cùng cũng đã lật cái tháng đầy mảng đen khoanh tròn ấy sang một trang khác.

Anh ấy cũng không liên lạc với tôi.

Lại lật sang một trang lịch mới.

Theo mái tóc dài chấm vai, tâm trạng tôi cũng dần dần bước ra khỏi đáy thung lũng. Tôi cắt sợi dây chuyền và chiếc điện thoại vỡ vào tận đáy tủ quần áo, nơi mà chẳng ai tìm thấy được.

Lúc việc bận, tôi tăng ca.

Lúc không bận tôi về nhà sớm, rất ít khi ra bờ biển, cảm thấy nơi đó vô cùng lạnh lẽo.

Cuối cùng cuộc sống cũng trở về nhịp độ bình thường.

Cổ lễ vẫn có một chút thay đổi, đó là buổi tối tôi không bao giờ tắt máy nữa.

Một ngày cuối tuần bình thường, sáng sớm mẹ tôi đột nhiên lục tủ bếp. Tôi hỏi:

“Mẹ, mẹ tìm gì thế?”.

“À, tìm cái cặp lồng cơm to thế này”. Mẹ tôi dùng tay ước chừng.

“Chị họ con sắp sinh em bé, mẹ định mang canh vào cho chị ấy”.

Cặp lồng cơm! Tôi nhớ rồi. Hôm đó tôi để trên xe của anh ấy. Người chết nợ không mất, tình hết cặp lồng không mất. Tôi phải lấy cặp lồng về.

“Con để ở nhà bạn rồi”.

Mẹ tôi nghe xong liền nói: “Hèn chi tìm không thấy, mau đi lấy về đây”.

Thế là lần đầu tiên tôi nhắn tin cho anh ấy: “Xin hỏi cặp lồng cơm của tôi có ở chỗ anh không? Có thể lấy về không? *****(tên tôi)”.

Một lát sau có tin nhắn trở lại: “Có, đến lấy đi”.

“Con đi lấy cặp lồng đây”.

“Nhớ cảm ơn người ta đã giữ cặp lồng giúp con đây”.

Mẹ tôi thật là thấu tình đạt lý, sắp hai tháng đến nơi rồi, không chừng cặp lồng cũng bị người ta dùng hỏng rồi ấy chứ.

Tôi chạy thẳng tới nơi anh ấy thuê, sắp tới nơi rồi mới nhớ ra, không biết anh ấy còn ở đây nữa không, thôi kệ, đã tới nơi rồi.

Chạy tới khu nhà rồi tôi mới phát hiện ra không biết anh ấy ở phòng nào, không biết phải ấn số phòng bao nhiêu nữa.

Tôi sờ điện thoại trong túi, lúc này mới phát hiện ra mình đang mặc quần yếm ở nhà, và không mang theo điện thoại.

Cái điện thoại ấy, bất kể đi đến đâu cũng chậm hơn tôi một bước, tôi ra ngoài, nó ở nhà, tôi về nhà, nó ở công ty.

Không cách nào khác, tôi đi một vòng quanh tòa nhà, phát hiện ra xe của anh ấy. Ha ha, quả nhiên để tôi tìm được rồi.

Nhìn ngắm cánh cửa sổ của các nhà một hồi, tôi không thể đoán ra được anh ấy ở nhà nào.

Tôi dòm vào cửa sổ phòng bếp của tầng một, dường như không phải.

Chuyện này cũng không làm khó được tôi.

Tôi chạy tới khoảng đất trống trước nhà, hít một hơi dài, gào to: “***! Tôi tới lấy cặp lồng”.

Có ba bốn nhà cùng thò cổ xuống nhìn, tôi nghĩ to miệng gào tên người ta sẽ có ảnh hưởng không tốt lắm với hàng xóm, nên tôi gọi luôn:

“Tôi tới lấy cặp lồng cơm”.

Tiếp đó gào mấy câu nữa. Nghe thấy có tiếng người hồi đáp đang vọng lại xung quanh:

“Tôi rồi... tôi rồi... tôi rồi”.

Tầng hai có một người đàn ông thò cổ ra hỏi: “Lấy bình nước à?”.

Tôi sững lại rồi vội giải thích: “Không phải, là cặp lồng cơm”.

“Cặp lồng?”.

“Uh. Không phải của nhà anh”.

Tôi cảm thấy làm phiền nhà người ta lúc sáng sớm thật ngại quá. Đang chuẩn bị giải thích với anh này thì nghe thấy một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Đừng gào nữa, 402”.

Mặc dù không thấy người nhưng nghe giọng nói cũng đoán được anh ấy không vui vẻ gì. Tôi vội vàng chào anh ở tầng hai rồi chạy lên trên bấm chuông cửa.

Phần 10

Tôi chạy một mạch lên tầng bốn, đứng thở hổn hển, 402 là phòng thuê, ngay cả cửa an toàn cũng không có, chỉ có mỗi cửa gỗ chớp không. Tôi chống tay lên cửa nhà anh ấy định thở chút cho đỡ mệt đã rồi mới vào, ai ngờ anh ấy đã mở khóa sẵn rồi, tôi dựa vào cửa phát là lọt thẳng vào, lảo đảo một lúc suýt chút nữa thì ngã sấp xuống phòng khách.

Anh ấy tỏ ra vô cùng ngạc nhiên khi bước từ trong phòng vệ sinh ra nhìn tôi, đúng lúc rồi vừa “phanh gấp”.

“Cần dùng gấp thế cơ à?”.

Anh ấy mặc áo sơ mi, cổ áo và gấu áo đều nhăn nheo, hình như vừa ngủ dậy, đầu tóc bù xù, cằm lún phún râu. Nhìn anh ấy hình như tiêu tụy hơn trước.

Tôi vốn định giải thích nguyên nhân trước sau của việc tôi tới lấy cặp lồng và đột ngột lao vào phòng thế này, nhưng nghĩ đi nghĩ lại nói nhiều thế để làm gì chứ. Thế là ậm ừ “ừ” một tiếng cho xong.

“Tôi lấy nó đựng cơm rồi, em đợi tôi đổ ra đã”.

Anh ấy nói xong và đi vào nhà bếp.

Tôi nhân cơ hội này nhìn ngấm nhà anh ấy một lượt, trong phòng khách đặt một bộ ghế sofa ba người và một tràng kỷ, trên ghế vứt rất nhiều quần áo, trên tràng kỷ có vài cái túi, cốc, một đồng hồ tài liệu và laptop, một bên phòng khách đặt một dãy giá sách, trên giá có rất nhiều cuốn sách dày cộp, một bên thì đặt một hàng hành lý, số hành lý bị sân bay đánh dấu sắp kín hết rồi. Tôi thò cổ nhìn phòng ngủ, hình như còn chưa gấp chăn, lộn xộn, xem ra không ngủ cùng với ai cả.

Tôi nghe thấy trong bếp có tiếng vét cặp lồng, cúi xuống nhìn thấy tay mình vô cùng bẩn, chắc do ban nãy trèo cửa sổ nhìn vào, tôi liền đi vào nhà vệ sinh của anh ấy để rửa tay.

Nhà vệ sinh còn lộn xộn hơn, quá lộn xộn là đằng khác, tôi không chịu được nên bắt tay vào thu dọn, cũng may không phải nhà tôi. Tôi rửa tay xong thấy trên máy giặt anh ấy có để một cái khăn tay không sạch, không biết là lau tay hay lau chân nữa, thôi tôi cứ dùng tạm vậy. Cầm cái khăn lên mới phát hiện ra bên dưới còn một cuốn tạp chí. Tôi tiện tay cầm lên xem.

Wooooooooooooo! Ngoài bìa là hình cô gái tóc vàng không một mảnh vải che thân với bộ ngực to như hai quả bóng rổ, trên đó có một tiêu đề gây shock là “Hang động thiếu nữ khó chịu”.

Tôi đang định xem nội dung thì một cánh tay to đã giật lấy rồi ném vào bồn cầu.

Tôi quay đầu lại thấy gương mặt anh ấy đã sầm lại. Tôi cũng cảm thấy mình sai, không nên lục lọi đồ đạc của người khác, quá mạo muội rồi. Tôi vội an ủi anh ấy: “Không sao đâu, tôi không nói cho ai biết đâu”.

Anh ấy hít sâu hai hồi, trừng mắt nhìn tôi một cái rồi nói: “Sáng sớm em chạy tới đây là muốn chọc tức tôi, đúng không?”.

“Không phải, tôi...”. Tôi thực sự không nhịn được nên phì cười, anh ấy lại đọc tạp chí khiêu dâm chứ... anh ấy lại đọc tạp chí khiêu dâm chứ...! Bộ ngực giả to đùng như thế cũng không sợ nổ tung à!

(Anh ấy đọc tạp chí khiêu dâm chứ! Tôi giữ bí mật kinh thiên động địa tới ngày hôm nay, có dễ dàng gì đâu chứ! Hôm nay tôi nói ra được rồi, vui quá đi mất!)

Đúng là buồn cười chết mất. Tôi cứ nghĩ một sếp như anh ấy (một người mặt lúc nào cũng nghiêm túc) chỉ đọc bình luận tạp chí thương nghiệp và tài chính thôi chứ.

Hình tượng to lớn đổ sụp trong lòng tôi rồi, sau chuyện ấy tôi chỉ nhìn thấy một tên háo sắc.

Tạp chí khiêu dâm có hại cho tâm hồn lắm, banner tuyên truyền dán đầy phố, vậy mà anh ấy vẫn bị kéo xuống vũng nước đen. Đáng tiếc quá, một thanh niên tốt thế cơ mà.

Được rồi, không cười nhạo anh ấy nữa, sau này tôi mới nghe nói có nhiều chàng trai đều tích trữ phim đen, tạp chí đen. Vì thế nhắc nhở các bạn ID đỏ *nhé, con người không thể mạo danh được đâu.

Anh ấy nhìn tôi cười lại càng tức hơn: “Có gì đáng cười chứ! Em thích nói với ai thì nói, tôi là đàn ông, có nhu cầu sinh lý, vốn chẳng là bí mật gì cả, cũng chẳng có gì đáng cười cả”.

Tôi nhìn anh ấy cau tới mức không để ý gì nữa rồi, đừng có mà giết người diệt khẩu đấy nhé, lúc nguy cấp thế này tôi vội lấy lại nụ cười rồi ra bộ nghiêm trọng nói: “Đúng, đúng, toàn quốc hiện giờ có hơn 1000 vạn trai độc thân, chuyện này cũng là tình hình quốc gia cơ bản mà, hãy tin tưởng việc điều chỉnh cơ cấu dân số đi, tình hình sẽ dần dần được cải thiện thôi”.

Anh ấy lườm tôi rồi đột nhiên nói: “Tôi độc thân đều do em hại hết”.

“Tôi độc thân còn không biết ai hại nữa”. Tôi vốn định cãi một câu nhưng không dám mở miệng ra mà chỉ cúi đầu mím chặt môi.

Anh ấy cứ nghĩ tôi cúi đầu nhận lỗi sai nên đưa tay xoa đầu tôi rồi thở dài: “Sao em lại thấp thế này?”.

“Tôi không đi giày cao gót”.

Cánh tay anh ấy dần kéo tôi vào lòng, càng ôm càng chặt. Tôi giấu đầu vào ngực anh ấy, nghe từng tiếng trái tim anh đập rộn rã, đột nhiên sống mũi cay cay, nước mắt trào ra, cuối cùng khóc nức lên thành tiếng. Lúc này tôi mới phát hiện ra, ngoài cái chấn ra tôi chưa bao giờ có nơi nào có thể khóc cả.

Thấy tôi khóc anh ấy lại đẩy tôi ra, đưa tôi tới ghế sofa ngồi rồi ngồi xổm trước mặt tôi nhìn tôi khóc.

Tôi càng khóc càng to hơn, cảm giác đau xót dội lên từ trong tim, cảm giác oan ức càng lúc càng lan rộng. Khóc khoảng 10 phút, anh ấy vẫn chau mày nhìn tôi, một câu an ủi cũng không nói, một động tác an ủi cũng không có, điều này càng làm tôi tức hơn.

“Không khóc cho anh xem nữa, đứng ngoài phố khóc còn được tiền! Tôi muốn về nhà, anh đi mà xem cái hang động sữa của anh! Cặp lông đâu, tôi muốn về nhà”.

===

6. Chương End

Phần 11

Tôi nói: “Cặp lông đâu? Tôi phải về nhà”.

Cuối cùng thì anh ấy cũng chịu mở miệng ra rồi, tôi còn tưởng là anh ấy mở trừng mắt mà ngủ nữa chứ?

“Có phải vì tôi ôm em nên em cảm thấy khó chịu không?”.

Đúng là bị anh ấy đánh bại rồi, ông anh à.

Khi tôi vừa khóc tôi cũng không biết vì sao lại khóc, sau đó khóc vì anh ấy trốn tôi rõ ràng, kiểu như sợ dính vào tôi không bằng. Rồi anh ấy chỉ biết ngồi như một khúc gỗ chau mày nhìn tôi. Cô nương đây khóc thảm như thế này, lẽ nào những giọt nước mắt này đều không đổi được một chút chút an ủi nhỏ nhỏ của anh ấy sao? Còn có chủ nghĩa nhân đạo không nữa. Nhìn thấy tôi khóc là phân chia ranh giới ngay lập tức. Đúng là khiến tôi quá thất vọng.

Mắt tôi ngấn lệ, lắc đầu.

Anh ấy lại im lặng không nói gì, trái tim tôi hoàn toàn lạnh ngắt, tiếp tục chuẩn bị về nhà thì ông anh này lại mở miệng thốt lên một câu kinh người.

“Có phải anh ấy đối xử không tốt với em?”.

Chuyện gì với chuyện gì thế này! Nói chung là không thể nói chuyện với anh ấy được, thôi cứ chuyện ai người ấy nói vậy.

Tôi gạt đầu, lại còn rơi xuống hai giọt lệ. Tôi nói: “Lâu lắm rồi anh ấy không liên lạc với em”.

“Cãi nhau à?”.

Tôi lắc đầu bảo: “Công việc của anh ấy bận, đi công tác rồi”.

“Đi công tác cũng phải gọi điện chứ? Công việc bận cũng không thể không liên lạc với em được”.

“Anh ấy hiểu nhầm em có người đàn ông khác, không quan tâm tới em nữa”.

“Vậy tại sao em không giải thích?”.

Trời ơi, ngốc quá, sao anh lại gấp rút tác thành chuyện của tôi với “anh ấy” thế không biết, không hiểu muốn làm gì nữa?

Wooooo... mong ông trời trừng phạt anh ấy cả đời phải đọc tiểu thuyết khiêu dâm trong nhà vệ sinh.

Tôi mệt mỗi khi phải chạy vòng tròn với anh ấy rồi. Tôi nói:

“Anh ấy không nghe em giải thích”.

Càng nói càng như thật, không cách nào thu lại được.

“Em phải về rồi”.

Tôi cầm cặp lồng đi ra cửa, đến ngoài cửa rồi anh ấy vẫn đứng yên ở đó, không có ý giữ tôi lại. Cũng chẳng có ý định tiễn tôi.

Lại đứng chờ người ra đây rồi.

Tôi đang định mở cửa thì anh ấy lên tiếng hỏi tôi:

“Em có thực lòng thích anh ấy không?”.

Tôi suy nghĩ cẩn thận rồi quay lại, nước mắt lưng tròng nhìn sâu vào đôi mắt đen của anh ấy: “Đúng thế, em thực lòng thích anh ấy mặc dù anh ấy đối xử với em không tốt”.

“Để tôi giúp em giải thích với anh ấy, tôi biết em không phải là loại con gái như thế”.

Tôi bị đánh gục hoàn toàn rồi, sao trái tim anh ấy không hề có chút rung động nào thế? Cái thứ đập thành thịch trước ngực kia vốn chỉ là một hòn đá mà thôi.

Giờ tôi đã hiểu tại sao có nhiều nữ minh tinh lại xăm tên người yêu lên người mình như thế, chắc là do có một số người đàn ông quá chậm chạp, đần độn, trừ phi khắc tên khắc họ của họ lên người người yêu nếu không thì cả đời họ không bao giờ biết người trong trái tim bạn rốt cuộc là ai.

Hôm nay tôi cũng phải đi khắc mới được.

“Được, thực sự vô cùng cảm ơn anh. Em gọi điện ngay bây giờ đây”.

Tôi tới máy bàn nhà anh ấy rồi ấn một dãy số.

Điện thoại trong phòng ngủ anh ấy đổ chuông, anh ấy nói: “Đợi chút, tôi nghe điện thoại đã”.

Sao anh ấy không chết vì ngốc đi chứ? Tôi vô cùng khó chịu, đưa tay bóp chặt cái điện thoại.

Nghe thấy trong phòng vang lên tiếng của tên ngốc kia: “A lô, a lô”.

Sau đó anh ấy cầm di động ra ngoài, vừa đi vừa xem nhật ký cuộc gọi vừa lẩm bẩm: “Sao lại là số nhà của tôi chứ?”.

Ngẩng đầu lên thấy tôi đang bĩu môi đứng cạnh cái điện thoại, anh ấy không tin được mà hỏi lại: “Em gọi à?”.

Thấy tôi không đáp anh ấy lại hỏi lại: “Là em gọi cho tôi?”.

Tôi mím môi, nước mắt lại tuôn rơi, sao tôi lại thích cái tên ngốc này chứ.

Cũng may lần này anh ấy không đứng cách tôi một mét mà nhìn tôi khóc nữa, tầm mười mấy giây sau với vẻ đã hiểu ra, anh ấy ôm tôi vào lòng, dùng cằm cọ cọ vào đỉnh đầu của tôi.

=====

Phần 12

Đợi tới khi nước mắt của tôi lau sạch lên áo anh ấy rồi anh ấy mới kéo tôi ngồi xuống ghế, bắt đầu hỏi từng li từng tí một, giống như hỏi cung. Anh ấy hỏi vô cùng kỹ về những điểm mâu thuẫn trước sau, từ chuyện tôi đi xem mặt, nguồn gốc của chiếc nhẫn, cho đến nguyên nhân từ chối anh ấy... tôi thực sự ngạc nhiên, chuyện tình cảm thế này sao anh ấy lại suy nghĩ kỹ càng tới từng chi tiết thế này, xem ra không làm rõ thân phận độc thân và tâm ý của tôi thì anh ấy dự định sẽ làm con rùa rụt cổ cả đời này mất.

Trên đời này đúng thực là còn một người nữa ngốc nghếch như tôi.

Đàn ông đúng là một loại động vật có lòng tự tôn vô cùng mạnh mẽ, giống như gấu trúc, nhìn thì to lớn thế nhưng nếu ngấm trúng mũi nó thì chỉ cần một cây kim là có thể đánh ngã nó.

Đừng nghĩ bình thường anh ấy luôn tỏ vẻ hung dữ thế, thực chất là ngụy trang sự nhút nhát bên trong mà thôi. Khi anh ấy mở rộng lòng mình thể hiện tình cảm thì cũng giống như một đứa trẻ, rất dễ bị tổn thương. Đáng tiếc lúc đó tôi không biết. Chỉ nghe “Tình đơn côi”, yêu phải dũng cảm... muốn yêu thì đừng sợ đón đầu... thực ra, ai lại muốn bị tổn thương chứ, đặc biệt là bị người mà mình yêu thương làm tổn thương.

Cuối cùng anh ấy tổng kết: Hiểu nhầm giữa chúng ta lớn thế này, e rằng em phải chịu 40% trách nhiệm, em đã chuyển bao nhiêu tin đáng nghi như thế nhưng không hề có một lần giải thích thành thật nào cả.

Thực là khiến tôi tức chết quá, tôi chỉ là một cô gái “mầm tình mới nở”, lơ ngơ lại ngại ngùng, nhút nhát tìm hiểu anh ấy. Liệu chúng tôi có thể tìm được sợi chỉ hồng nho nhỏ gắn kết chúng tôi lại, tôi cũng không hiểu trong lòng anh ấy tôi có phải là người đánh thức sợi dây đàn trong trái tim đó không.... Khổng tước đông nam phi, ngũ lý nhất bồi hồi*. Anh ấy chẳng hề thấu hiểu trái tim uyên ương hồ điệp của thiếu nữ nhỏ bé này.

Tôi ngại phải giải thích với anh ấy, tôi chỉ có một chiêu. Mím môi, khóe mắt lại ngấn lệ.

Anh vội vàng ôm lấy tôi rồi luôn miệng xin lỗi, nói: “Anh không nên trách em. Anh không tốt, anh không nên nhu nhược thế, dễ dàng từ bỏ thế, suýt nữa thì đánh mất em. Anh cứ chắc chắn là trong lòng em có người khác rồi, nếu như anh cứ sống chết bám lấy em thì lại sợ em khó xử. Nếu như thế thì thà anh từ bỏ còn hơn, để em sống thanh thản hơn”.

Tôi gục đầu vào lòng anh khóc, nước mắt lại làm ướt đầm một góc áo.

Anh lại tiếp tục kể khổ: “Hai tháng nay anh sống có dễ dàng gì đâu”.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh: “Anh có tiểu thuyết khiêu dâm để đọc rồi, có gì mà khó sống chứ”.

....

Dạy dỗ tức là không được tùy tiện khiến một người đàn ông xấu hổ, suýt nữa thì tôi đã thay thế cuốn tạp chí khiêu dâm của anh ấy rồi.

Hai năm sau, chúng tôi kết hôn.

Tôi phải nói rõ sao lại kéo dài thời gian thế, bởi vì chúng tôi yêu nhau tầm một năm, đến lúc nói chuyện hôn nhân mới thấy có nhiều chuyện bất đồng.

Hôn nhân và tình yêu là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, hôn nhân mà tốt đẹp thì giống như thiên đường, hôn nhân mà không tốt thì như dưới địa ngục, độc thân cũng may là còn ở nhân gian.

Sau đó chúng tôi quay trở về cuộc sống độc thân để ngẫm nghĩ một thời gian, lúc đó mới hiểu khi nhiệt độ nóng bỏng của tình yêu giảm, tình yêu không hề ra đi, mới biết ngày dung nham để nguội sẽ biến thành tảng đá lớn chính là ngày chúng tôi biến câu chuyện cổ tích tình yêu của mình thành hiện thực.

Thế là sau 33 ngày chia tay, tôi nhận được tin nhắn của anh ấy.

“Có phải anh để lạc em rồi không?”.

Câu chuyện này lại có cơ hội được kể với mọi người rồi.

Lúc trang trí phòng cưới, có một vị trưởng bối tặng chúng tôi một bức tranh chữ, chúng tôi treo nó ở phòng khách:

“Yêu là sự nhẫn nại lâu dài, lại có ân tình. Yêu không phải đổ kỵ. Yêu không phải khoe khoang. Không điên cuồng, không làm việc ngại ngùng.

Không cầu lợi ích cho bản thân. Không dễ dàng bực tức. Không tính toán cái xấu của người khác.

Không thích bắt nghĩa. Chỉ thích chân lý.

Làm việc gì cũng bao dung. Việc gì cũng tin tưởng. Việc gì cũng chờ đợi. Việc gì cũng nhẫn nại.

Tình yêu mãi không ngừng nghỉ”.

Chồng tôi nói: “Yêu cầu cao thế, nếu anh không làm được thì hãy cho anh một chút cơ hội và niềm tin nhé. Anh không thể mất em”.

Tôi nói: “Không đâu. Bao nhiêu người đều bước qua em. Chỉ có anh suýt nữa đâm chết em mà thôi”.

=====

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lan-dau-tien-chung-toi-gap-nhau>